

Barnes Billed

HAVER AF MINN BARN KOMME TIL MEG! Marc. 10, 13-16.

No 1 }

Januar 1881

{ 7. Hæft

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

I Jesu Naam!

Allevegne, hvor jeg vanter;
Jeg min Jesum har i Tanter,
Hvor jeg ligger, sidder, gaar,
Efter ham min Længsel staar.

Bort fra Verdens Land at ile,
Mæt af Moie, hjem til Hvide,
Er jeg reiseferdig til,
Naar min søde Jesus vil.

Naar med ham jeg skal regjere,
Livsens Krands og Krone bære,
O, hvor vil jeg være glad
I den gyldne Englestad!

O, hvor vil jeg da mig glæde,
Naar min Jesus mig vil klæde,
Føre ind paa Himlens Slot,
O, hvad vil det være godt!

Da skal Mund og Hjerte klinge
Med min Frelser Lov at bringe
Blandt Udvælgtes Sang og Lyd
I Guds Engles Samfunds Fryd.

Fri fra Sorgen, fri fra Nøden,
Fri fra Synden, fri fra Døden,
O, hvor vil jeg være fro
I Guds Engles Samfunds Ro!

Betzj Sevde.

Jeg sender dette til "Børneblad" i Haab om, at Beretningen om vor Betzjs Liv og salige Død vil tjene til at drage Eders Hjertes, kjære Børn, til den Frelser, som i Daaben tog Eder i Favn og saa gjerne vil føre Eder ind i sit himmelske Rige, at I ret maatte elske ham og dertil flittigt under Bøn benytte hans helige Ord.

Betzj var en Datter af Johannes Sevde i Story Co., Iowa. Fra sin spæde Barndom viste hun et godt Minde og lærte meget tidligt at læse. Uagtet hun havde et livligt og muntert Væsen, mærkedes det snart, at noget Hjerte var nedlagt i hendes Sjæl. Havde hun gjort noget Galt, var hun saa bedrøvet over, at hun derved havde fortrønet Gud, og tragtede under flittig Brug af Guds Ord og Bønnen efter Forbedring. Især drog Gud hende under haarde Sygdomme nærmere til sig. I sit 4de Aar havde hun en haard Nervefeber. Da hun var 8 Aar gammel, blev hun saa syg af Gigt, at vi tænkte, hun vilde komme til at færdes som en Krabbling iblandt os, om hun kom sig igjen. Men hun blev hund og frisk igjen og udvikledes hurtigt baade paa Sjæl og Legeme til sine Forældres Glæde, som nu gjorde sig store Forhaabninger om hende.

Men Gud vilde det anderledes og lod dem ogsaa længe forud ane hendes tidlige Død. Især det sidste halve Aar lod hun dem mærke, at hun havde meget alvorlige Tanker. Naar hun læste om sin Frelser, græd hun ofte, og ogsaa "Børneblad", som hun var en flittig Læser af, blev ofte vædet med hendes Taarer. Dette var isjor Vinter; Faderen var da ude paa Arbejde, og saa læste hun i hans Sted til Aften- eller Morgen-Andagt, og, naar han kom hjem Tordags Aften, havde hun altid vel lært sine Lektier for at overhøres af ham. Hun talte da ofte med sin Moder om Døden og sagde 2 Gange til hende, at, naar "Diphtheria" kom i Huset, fik hun dø. Da dette bedrøvede Modereren, talte hun intet Mere derom.

I Sommer, da hun var 13 Aar gammel, kom denne Sygdom i Huset, angreb først hendes Broder og Søster og derpaa ogsaa hende,

dog ikke haardere, end at hun var oppe hver Dag. Men sin Taleevne mistede hun for en Del, og det bedrøvede hende, at hun nu ikke kunde læse høit til Aftenandagten og blive overhørt i sine Lektier. Paa denne Maade gif det i omtrent 2 Uger, i hvilken Tid hun desjo mere fortroligt i Stilhed holdt sig nær til Gud. Hun havde før været bange for Grav og Ligkiste; men denne Frygt overvandt hun nu ganske.

Den 4de Søndag efter Trefoldighed var hun med os til Kirke, og vi tænkte da, at Sygdommen var over. Men hun tænkte ikke saa selv, og det var for hende ret en Alvorsdag. Om Eftermiddagen bandt hun i Haven en Blomsterkrands til sin Fader og sagde da til sin Søster: "Nu skal jeg snart dø, og da skal du saa den nye Hat, som Fa'r kjøbt til mig." Mandag Eftermiddag blev hun haardt syg igjen og led store Smærter. Men nu fik hun sin Taleevne tilbage og benyttede den til at lovsynge sin Frelser og talte ham for Alt, hvad han havde lidt og gjort for hende og især for, at han havde betaget Graven dens Fællehed. Nu var hun ikke bange for at dø; men den, som ingen Frelser havde, havde Intet at trøste sig med i Døden. Hun sagde ogsaa, at hun saa sine 4 afdøde Sødkende og en Præst (en afdød Slegtning af hendes Moder) ved deres Side. Nu fortalte hun og, hvilke Tanker hun havde hadt Dagen forud i Kirken, at det var, som om En sagde til hende, at det var den sidste Søndag, hun var i Kirke og fik høre Prædiken.

I Ugens Løb var hun undertiden lidt bedre, men alligevel vis paa, at hun vilde dø. Da hun en Nat havde været værre, kaldte hun om Morgenen alle Husets Folk til sit Leie for at tage Afsked med dem, talte dem for alt det Gode, hun havde nydt iblandt os, og formanede Alle til Gudsfrugt.

Da hun igjen blev lidt bedre, hentede hun frem nogle Breve, hun havde skrevet, førend hun blev syg, og uddelte til Enhver af os. Det var hendes sidste Testamente til os Alle og indeholdt udvalgte Skriftsteder og Salmevers, som hun læste Hver af os til et Minde, at vi ogsaa derved skulde tilskyndes til at elske og tjene vor Gud og Frelser. Hun læste og hun bad for os, hun formanede Enhver til at

løge Frelseren itide og tog det Løfte af os, at vi ret maatte tjene ham med Trofskab.

Saa kom Søndag. Om Morgenen sluttede hun da sin Bøn med de Ord: "Saa besfaler jeg min Aand i dine Hænder! Amen." Da hun hørte Kirkekloffen ringe, bad hun Faderen lede sig ud, og paa Spørgsmaalet om, hvad Kloffens Klang skulde minde os om, svarede hun: "Om den store Samlingsdag hos Gud."

Tordag den 3die Juli, da man her fejrede den 4de, blev hendes Afskedsdag. Da hun hørte Festskaarens Vagne rulle forbi, sagde hun: "Jeg skal nok idag faa høre en bedre Jubelfang." Kl. 3 spiste hun lidt af et Vble og sagde: "Dette er mit Reisemaaltid." 10 Minutter, før hun døde om Aftenen Kl. 9, fremsagde hun den apostoliske Troesbekjendelse. Saa sov hun ind med det søde Smil paa sit Ansigt, som hun under sin Sygdom ogsaa saa ofte havde haadt.

Kjære Barn! se her, hvorledes Gud velsigner sine Børn: Medens de leve, hjælper han dem til at være lydige og sine Forældre til Glæde; blive de syge, giver han dem Trost og Tilfredshed, og, naar de dø, da sender han sine Engle efter dem for at hente dem til sig i sin Himmel og Herlighed og lader Mindet efter dem her paa Jorden være velsignet for de Gjenlevende.

Vil du ikke gjerne være og blive et saadant velsignet Guds Barn? Lad mig da kortelig sige dig, hvorledes det kan ske: Du skal læse Guds Ord og beslitte dig paa at leve derefter.

Maatte Gud hjælpe dine Forældre og Lærere at opdrage dig dertil, og maatte du villig lade dig opdrage dertil!

"Ikke een af dem er glemt af Gud."

En kold Morgen ved Juletid gif en Kvinde ned til Søen for at hente Vand fra en deri op-huggen Raak. Hendes Hjerter var fuldt af nægende Sorger og Bekymringer. I mange Aar havde hun kjendt Herren som sin Fader og Frelser; men nu syntes Han for hende forvandlet til en streng og vred Gud. Saadanne

Trængsler havde mødt hende, hvori hun troede at se tydelige Beviser paa, at hun nu var ganske forglempt af sin himmelske Fader, og at Han ikke mere bekymrede sig om hende. Med et tungt Hjerter gif hun derfor sin Bei.

Men da hun kom ned mod Stranden, saa hun en liden Spurv sidde lige paa Kanten af Raaken. Hun forundrede sig over, at den ikke fløi op, da hun nærmede sig den; hun var den ganske nær, men den blev siddende stille. Da hun hviede sig ned for at opdage Aarsagen her-til, saa hun, at de smaa Brystfjedre vare frosne fast i Hsen. Formodentlig havde det lille Dyr, da det skulde drikke af det omkring Raaken spildte Vand, dyppet disse Fjedre deri; dette havde strax frosset til og saaledes fængslet den lille Fugl.

Forsigtig løsgjorde Kvinden Spurven, tog den mellem sine Hænder og varmede den med sit Aandedræt. Efter nogle Minutter aabnede hun Hænderne og med et Glædeskvider svingede Fuglen sig op i Luften.

Medens Kvinden blev staaende og saa efter Spurven, mindede Herrens Aand hende om disse Jesu Ord: "Ikke een af dem er glemt af Gud," og atter: "Jere bedre end mange Spurve." Og se, som Taagen svinder for Solen, saaledes veg de tunge, mørke Sorgens Skyer lidt efter lidt fra den stakels Kvindes Hjerter; hun kunde atter tro, at Herren var nær, at Han havde Omforg for hende, at Han var hendes Gud og Fader og ledede hende paa den Bei, hun skulde gaa. Den lille, i Hsen fastfrosne Spurv, som hun i rette Tid fik frelst fra den visse Død, blev i Guds Haand et Middel til at aabne hendes Dine. Hun var mere værd end mange Spurve. Og nu havde hun seet, hvorledes ikke een af dem var glemt af Gud!

Guds Trofasthed.

To Rabbiner nærmede sig Jerusalem. Da de saa en Ræv løbe hen over Zions Bjerg græd Rabbi Josva, men Rabbi Eliezer lo. "Hvorfor ler du?" sagde han, som græd. "Dg hvorfor græder du?" spurgte Eliezer. "Jeg græder," svarede Rabbi Josva, "fordi jeg ser det opfyldt, som er skrevet i Begrædelsens Bog. Fordi Zions Bjerg er forladt, vandre Rævene derpaa." "Jeg ler," sagde Rabbi Eliezer, "fordi jeg med egne Dine ser, at Gud har opfyldt sine Trud-sler saa bogstaveligt; derved har jeg faaet et Bevis for, at Han ogsaa vil opfylde sine For-jættelser; thi Han er altid mere særdisg til Barmhjerthighed end til Straf."

"Gaa skal befale sine Engle om dig, at bevare dig paa
alle dine Veie." Ps. 91, 11.

Herre! send din Engel ned
Til at vogte mine Fjed
Fra den Ondes Magt og Snare,
Fra Ulykke, Rød og Fare!
Herre! lad din Englesfare
Dg iaar mig vel bevare,

At ved Jesu Naade jeg
Ei forvildes paa min Ve!
Herre! send din Engel blid,
Naar jeg er i Dødens Strid,
Til min frelste Sjæl at bære
Hjem til Himlens Fryd og Ære!

Beltfazar (Dan. 5.)

"Mene, Tekel, U phar sin!"
 Hemmelighedsfuld en Fing'er
 Strev paa Væggen hvid og fin,
 Medens Fjoltets Undertvinger
 Bøende paa Væggen saa
 Med den søre Skrift derpaa.

Guldpokalen sank til Jord,
 Sceptret faldt ham ud af Hænder,
 Og ved disse trende Ord
 Hele Festens Jubel ender.
 Sproget kan han ei forstaa,
 Men hans Kind dog blegne maa.

Siger frem, I Store, Smaa!
 I, som Babels Guddom dyrke!
 Mon I ei paa Væggen saa
 Slig en Fingers Ruiner mørke,
 Som al Glæden, mens den skrev,
 Bort fra Eders Vorde drev?

Raadens Lys den skriver om
 I Hver den, som Himlen vinder;
 Og om Død og Verdens Dom,
 Hvor en kaldet Væg den finder.
 Hvis dit Die luffes nu,
 Hvilke Skriftræf haaber du?

H. Knapp.

Milestenene.

En Januardag reiste jeg, skriver en troende Mand, i det vestlige Skotland med en Postvogn. Veiret var kjøligt, men klart og vakfert, og de fleste af mine Rejsesamrater glædede sig, ligesom jeg, i Nydelsen af den storartede Naturskønhed, som omgav os. Blot to unge Mænd, som sad ligeoverfor mig, gjorde en Undtagelse heri. De syntes begge at være henfuntne i dybe Tanker, og snart mærkede jeg, at den eneste ydre Gjenstand, som tilbrog sig deres Opmærksomhed, var Milestenene ved Siden af Vejen. Den brede og glatte Side af Stenen, som vendte frem til Veien, var delt i to Dele. Paa den ene af disse stod Navnet Mulrosz, den By, hvorfra Vognen om Morgenens var afgaaet; paa den anden stod Navnet Kirninium, Byen, som var Maalet for vor lange Dagsreise. Under hvert af disse Navne var angivet Mileantallet mellem begge disse Steder. Efter som vi fore forbi disse Stolper, blev saaledes Tallet mindre paa den ene Del af Stenen, medens det forøgedes paa den anden. Det var tydeligt at se, at det var med ganske forskellige Følelser, de to unge Mænd iagttog, hvorledes vor Reise skred fremad. Den Enes Ansigtstræk bleve mørkere og mere sorgfulde for hver Mil, som vi tilbagelagde, medens den Andens Ansigt bestandig bar tydeligere Præg af Lykke og glade Forhaabninger.

Vi vare nu komne til en lang brat Bakke, og Rudfæn had de reisende Herrer være af den Godhed at lette Hestenes Byrde ved at gaa opover Bakken. Saaledes traf det sig, at jeg fik de to Ynglinge ved min Side, og vi begyndte snart en Samtale. Deres Interesse for Milestenene var snart forklaret; thi, til en Bemærkning af mig om vor langsomme Fart, svarede den En af dem: "For mig derimod gaar det for hurtigt. Enhver Milesten vi fare forbi, minder mig blot om, at jeg fjerner mig alt mere og mere fra alle mine Kjære. Jeg skal nemlig reise til Udlandet, og hver Mil, som fører mig længere bort fra Mulrosz, forøger blot det smertelige Savn, jeg føler."

"Men ikke saa med Dem, troer jeg?" ytrede jeg, idet jeg vendte mig til min anden Samrater.

"Nei, min Herve," svarede denne; "jeg har været fem Aar tilhøs og har mit Hjem i Kirninium. Jeg er derfor saa hjertelig glad for hver Gang, vi passere en af disse Milestene."

Hvor paaminder ikke dette mig om vor Livsfærd, tænkte jeg, da vi kort efter atter indtog vore Pladse i Vognen, og jeg saaledes havde Tid til at hengive mig til de dybe Tanker, disse Ord havde fremkaldt i min Sjæl. Hvor hurtigt henculler ikke vort Liv, og ved hvert nyt Aar staa vi ligesom ved en Milesten paa Veien. Mange Hjerters Tanker blive derved aabenbare. Naar vi have tilbagelagt et Afsnit af vort Liv, er da Savnet og Længselen efter det Svundne hos os større end Haabet og Glæden over, at Veien, som endnu staaar tilbage, er bleven kortere? Deraf kunne vi forstaa, hvor vort Hjerte har hjemme. Agte vi det dyrebarest, fra hvilket vi fjerne os med hvert borislygtende Aar, eller else vi mere det Maal, til hvilket vi nærme os, alt efter som Enden paa vor Bei rykker nærmere? Saaledes som vor Vogn skred fremad, og Milestenene lodes bag os — ligesaa hurtigt for den Rejsende, der forlod Alt det, han havde kjært, som for den, der støvnedes hjemover — saaledes regne vi Allesammen vore Aar efter een Maalestok; de forsvinde som en Drøm, og har du dit Hjertes Statte blot her i den nærværende Verden, da skal Dagen, naar du staaar ved Rejsens Maal, komme over dig som en Tyv om Natten. Hver Milesten, som du drager forbi, fortæller dig da den sørgelige Sandhed, at dit Gode ligger bag dig. Men ikke saa med dem, hvis Hjem er i Himlen, det gode Fædreland heroventil. Deres Lykke ligger foran dem, og Aarenes hurtige Flugt er for dem en Rilde til Fryd og Glæde. De, som have anmannet Jesus som sin Frelser, have i Ham en bedre og en uforvæntelig Arv i deres Faders Rige; for dem sømmer sig ikke noget bittert Savn efter det Forbigangne; Hjemmet ligger jo foran dem, og de maa derfor ønske saa hurtigt som muligt at komme frem. Hvad hindrer dig, du, som vandrer paa Livets trange Bei, at du ikke altid er opfyldt af en saadan Længsel? Mangler der Noget i den Glæde, Fred og Salighed, som venter dig i din Faders Hus? —

Den Herre Jesus længes saa inderlig efter at faa samle hjem til sig Alle dem, for hvilke Han har hengivet sit Liv i Døden, saaledes ogsaa dig. Men kanste er du blandt de Mange, som endnu vandre fremmede for Gud, uden Sorg for Synden og derfor uden Glæde over Naaden og Kængsel efter det salige Hjem hos vor Gud. O, at den Milesten, du nylig er dragen forbi, kunde paaminde dig om, hvor kort Tiden er, og hvor vigtigt det er at være beredt for din Kæises Maal. Kanste er dette Naar dit sidste paa Jorden. Af, hvor vigtigt at faa din Sjæl frelst, saa den sidste Dag ikke maa komme altfor usforvarende over dig. Vend dig derfor i dag til Ham, som Gud har givet og sendt ogsaa dig til en Frelser. Uden Ham er du fortabt, evig fortabt. Men i Ham er al Salighed. O, at det nye Naarskifte maatte drive dig til at fly til Ham!

Men er du blandt de Ulykkelige, som høre den Herre Jesus til, saa har dog enhver Milesten, vi fare forbi, ogsaa Noget at paaminde dig om. Den siger dig, at et Naars Belysninger, Trængsler, Synd og Nød atter ligger bag dig, og, hvad der staaar igjen fra det sunde Naar, er blot Bevise fra vor trofaste Gud og Frelser paa Hans Villighed og Magt til at bevare, oprette, styrke og lede Sine gennem denne Tids mangehaande Fristelser og Farer. Den har at sige dig, at Tiden er kort. Og dette bør opmuntre dig til i den korte Tid, du kan have igjen at leve paa Jorden, ikke at leve dig selv, men Ham, som er død og opstanden for dig, hengive dig fuldt til Ham og tjene Ham i det Kald, Han har givet dig. Herren give os Alle dertil sin Naade!

Broderkærlighed.

Fyrstinde Galizin beretter i sin Dagbog et Træk paa Broderkærlighed, som bragte hende til at tænke paa Bibelens Ord: "Efter ikke alene med Tungen, men i Gjærning og Sandhed." Fyrstinden havde en Dag været ude at spadserere, da hun paa Hjemveien ved Weselbroen mødte en gammel Invalid med Træben. Denne bad hende om en Almisje, og Fyrstinden gav ham nogle Skillinger. Glad hinkede Invaliden bort til en stakkels blind Mand,

som sad paa en Bænk et Stykke borte, og delte Gaven med ham. Fyrstinden kaldte da Manden tilbage og sagde: "Er denne Mand din Broder eller din Slægtning?" "Nei," svarede Invaliden, "han var min Kammerat i Krigen og er nu min Broder i Troen paa den Herre Kristus; han kan ikke, som jeg, gaa og tigge, da han er blind; det er derfor billigt, at jeg samler til os Begge." Kort gav nu Fyrstinden ham en temmelig anseelig Gave og opmuntrede ham til at staa fast i Troen og Kærligheden til Herren og Brodrene. Ved denne lille Tildragelse tilføier hun i sin Dagbog: "Naar vi, som ere onde, blive saa grebne ved Synet af redelig Kærlighed og Trofasthed, hvor langt mere vil det da ikke behage vor himmelske Fader, at Hans Børn elske og broderligt understøtte hverandre. Men naar vi gjøre godt, da lader os ikke blive tvætte, vi skulle høre i sin Tid."

Gjælp Andre, dermed hjælper du ogsaa dig selv!

En Reisende, som midt paa Vinteren vandrede gennem et af de høieste Alpepas henimod Italien, blev overfalden af en svær Snestorm. En uovervindelig Træthed og Mæthed bemægtiger sig ham som en Følge af den tynde og kolde, Marv og Ben gennemtrængende Luft. Han ved saa godt, at, om han blot et Dieblif sætter sig ned og luffer Vinene, saa er det den visse Død for ham. Men han kan ikke længer staa imod. Allerede har han fundet en nogenlunde beskyttet Plads og har taget sin Mandel af, da han ikke langt borte ser en Gjenstand, der næsten er bedækket med Sne. "Det er vist en stakkels Vandrer, som holder paa at fryse ihjel!" tænker han ved sig selv. "Tænk, om han endnu kan reddes!" Hvad Kærligheden til hans eget Liv ikke formaade, det udretter Kærligheden til Næsten. Han reiser sig, gnider Sønnen af Vinene og begynder at guide den allerede stivnede Mand med Sne. Det lykkes ham. Han ser snart Tegnet til Liv hos den Døende, og efter en Stunds Arbejde vaagner han igjen tillive. Men ved Arbejdet med den Anden bliver vor Vandrer selv ogsaa varm, han redder sit eget Liv, idet

han redder sin Næste. — Hvor megen Lærdom i aandelig Henseende ligger ikke i denne Begivenhed! Egenhærlighed, Lædighed og Træghed bringer Døden; hævlig Deltagelse i Andres Frelse redder Ens eget Liv fra at dø hen. —

Lys et.

Naar et Lys staar paa et vindigt Sted, saa lyser det ikke godt, Flammen slagter hid og did, Talgen rinder bort til ingen Nytte og fortæres langt hurtigere end ellers. Et saadant Lys ligner et Menneſte, som prisgiver sit Hjerte til Verdens Vind, vakler hid og did og plager sig med unødvendige Sorger. En Saadan bliver ikke lettelig en god Kristien; han har ingen Rødværlighed og forforter selv Livet for sig.

Flammen er vant til at stige opad, den søger altid at stige i Høiden; men i Lys et maa den ikkebestomindre søge sin Næring nedad. Saaledes er vor Tro vel himmelsk og maa søge, hvad der er høit og guddommeligt, men bliver alligevel ligesom ernæret og vedligeholdt i Jorden og Fornedrelse.

(Scriber).

G a d e.

Mit Første sig boier for alle Vinde,
Mit Andet fører til Bjergets Tinde,
Mit Tredie kan du i Norrige finde.

Opløsning

paa Regneoppgaven i No. 11, 1880:

Lille Johannes har ialt 48 Soldater. I den mindste Klasse har han 8, i den anden 16 og i den tredie 24 Soldater.

Rigtigt opløst af: C. S., Zumbrot, Minn.; J. N., Greenwood, Wis.; A. J., Westford, Wis.; A. A. W., Delavan, Minn.; M. N. T., Silver Lake, Iowa; J. D. D., Deerfield, Wis.; M. L., Norfeland, Minn.

Opløsning paa Gaaden i No. 11, 1880:

Stjerneſtud.

Rigtigt opløst af M. L., Norfeland, Minn.

Til Børnenes Jubeloffer

modtaget:

Fra Annette Ellingsen og Thora Nafsen, Smaa piger i Norge, der holde "Børneblad," 50 Cents.

I Minn. Distr.: Ved Pastor Rosholdt Offer paa Reformationsdagen af Born i Søndre Immanuel's Mgh. \$6.25; fra Do. i Skolehuset ved Mellum \$3.50 og fra Do. ved Hans Grundens Born \$1.00. Fra Fru P. S. Neques Born, Gilchrist, Minn., \$2.00, — tilf. i Minn. Distr. \$12.75.

I Østlige Distr.: Ved Pastor Christophersen fra Albert og Hulda Riisen 25 Cts. og fra Mils Riisen 10 Cts. — Ved Pastor A. Anderson, Muskegon, fra Orion, Oskar og Ernst Hopperstad \$1.25 og fra Theodora Anderson 65 Cts., tilf. \$2.25.

I Iowa Distrikt: Af H. J. Mervold 65 Cts.

La Croſſe, 1ste Januar 1881.

J. B. Frich.

“Børneblad”

begynder hermed sin 7de Aargang og tilsendes alle Abonnenter, som ikke have opagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars Udgang.

Til dem, som betale i Forskud for den nye Aargang, leveres, ialfald indtil 1ste Februar dette Aar, den samme Præmie som tidligere, nemlig 1 indb. Aarg. for hver \$2.50, der er betalt i Forskud. Af saadanne indb. Aarg. haves nu forhaanden kun 2den og 3die Aarg. særskilt indb. og 3die og 4de Aarg. i et Bind.

Prisen for Bladet er som før 35 Cts. pr. Explr. Men Bladets Agenter, der tage Pakker og selv holde Navneliste over de enkelte Abonnenter, erholde som tidligere følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra	5—9 Explr. efter	30 C.	pr. Ex.
" "	10—49 " "	25 "	"
" "	50 og derover	20 "	"

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. S., La Croſſe, Wis.